

ЦВЕТАН ДИКОВСКИ РИТУАЛ

chitanka.info

Владиката с усилие отвори очи. Усещаше болки по цялото тяло, а главата му тежеше като олово. Около него цареше тайнствен полумрак. Нямаше представа къде се намира и как е попаднал тук. Той се огледа на оскъдната светлина. Онова, което видя го накара да изтръпне от ужас. Още като се събуди установи, че не може да направи никакво движение. Сега забеляза, че е здраво привързан с ремъци към правоъгълна мраморна маса с формата на ковчег. Намираше се в сводеста зала без прозорци. От няколко места окачени по стените червени лампи разпръскваха приглушена светлина. Отсреща в аркообразна ниша мъждукаха няколко свещи. Те осветяваха човешки череп, някакви странни атрибути и окачена обърната пентаграма. Като се вгледа още веднъж по-внимателно забеляза още сатанински символи и окултни талисмани. Опита се да се освободи от ремъците, но безуспешно. Кошмарът изглеждаше съвсем реален. Първоначално се утеши с мисълта, че това е само сън, но всички усилия да се събуди бяха напразни. Напрягаше си ума, за да разбере какво се е случило.

Помнеше, че бе поканен на коктейл след освещаването на един нов мотел. Спомни си, че една симпатична, закръглена жена на средна възраст го бе заговорила. Тя започна да го разпитва дали има ад и рай, за това, кой е сатаната и докъде се простира силата му. Сподели, че се притеснявала от някакъв странен предмет, който бе намерила подхвърлен в апартаментата си. След това го покани да се качат в нейната стая. Вечерта се очертаваше изпълнена с приятни преживявания. Преди да се качат, дамата поръча бутилка марково уиски. Разположиха се удобно и продължиха разговора на тема сатана, дяволи, окултизъм. Епископът се бе постарал да я впечатли с познанията си. Спомените му от един момент натам избледняваха и ставаха смътни. Последното останало в съзнанието му бе масичката с полупразната бутилка уиски и двете чаши до нея. От тук нататък всичко тънеше в мъгла.

Някъде по коридорите отекнаха стъпки, ехото им се усилваше под сводестия таван на залата. Внезапно през процепа на вратата проникна сноп луминисцентна светлина. В правоъгълната рамка се появи фигура облечена в дълга кафява дреха, препасана с въже и със заострена качулка на главата. Фигурата бавно се приближи. В сумрака не можеха да се видят очертанията на лицето ѝ.

— Добре дошъл, владико — отрони безизразен мъжки глас. — Отдавна очаквам този момент. — На епископа му се струваше, че някъде е чувал този глас. Той се напрягаше да си спомни откъде му е познат, но безуспешно.

— Кой сте Вие? Къде съм? Как съм попаднал тук? — Мъжът с качулката отговори:

— Хубаво е да знаеш слабостите на хората. Твоите са жени и алкохол. А алкохолът в комбинация с някои психотропни направо те хвърля в амнезия. След като се забави до полунощ, шофьорът ти реши, че с дамата сте се отдали на взаимни нежности. Тъй или иначе ти се е случвало много пъти и той пална колата и си замина. Доста си натезжал, та ни поизмъчи докато те пренесем, но вече всичко е готово. Подредили сме нещата така, че никой няма да разбере кога и как си напуснал мотела. Скоро всички ще се съберат и ще можем да започнем ритуала.

— Кой си ти?! Каква е тази шега?! Как си позволявате? Аз ще ви дам под съд! Ще ви съдя, чувате ли!?

— Шега ли? Уверявам те, расоносецо, че това не е никаква шега! Намираш се в храма на Луцифер и ти предстои да изживееш най-сублимното преживяване — собствената си смърт. — Последните думи отприщиха емоциите владиката и той неистово се разкрещя:

— Махни се от мене, сатана! Махни се, изчадие адово! Анатема! Анатема! Анатема! — Млъкна оглушен от ехото на собствените си крясъци. В отговор човекът с качулката се затресе от смях:

— Ах, как ме изплаши! Чак се разтреперах от страх! Давай, викай по-силно! Не спирай! Искам да видя, каква сила имат клетвите на един неверник!

— Ти, ти, сатано! Ти, ти ще гориш на дъното на ада! — Давеше се епископът и с неистови усилия се опитваше да се освободи от хватката на ремъците.

— Нима! Каква чест за мен, да горя на дъното на ада в компанията на един лицемерен духовник. — Процеди облечената в роба фигура и продължи:

— Колко време мина от тогава и сам вече не помня. Сякаш беше в някакво друго измерение, в някакъв друг свят, сякаш не бях аз, а някой друг... Спомням си, че бях едно момче с чисто сърце и с чисти намерения. Спомням си още, че исках да отдам живота си в служение

на Църквата. И никога няма да забравя, че ти беше моят духовен наставник! — При тези думи мъжът дръпна качулката и тя падна назад. На оскъдната светлина се показа продълговато лице с правилни черти, с малка брадичка и дълга, вързана на опашка коса. Расоносецът изтръпна, устата му отрониха само едно име:

— Евсевий!

— Бях Евсевий! — С леден глас го поправи човекът отсреща. — Този Евсевий, който се стремеше към съзерцание и молитва, който бе готов да жертва живота си за другите, този човек умря. Но той не умря сам, той умря, защото ти го уби!

— Не говори така, синко! Аз толкова исках да ти помогна. Ти щеше да преуспееш, да направиш кариера, да станеш владика. Исках да бъдеш дясната ми ръка и един ден да ме заместиш...

— Така ли, двуличнико?! А каква цена трябваше да платя за всичко това?! Да ти лижа подметките, да ти се кланям всяка минута, да ме изнудваш и шантажираш, да ме превърнеш в свой роб! Ето това беше цената!

О, аз нищо не съм забравил. Помня, как ме изпрати в манастира, който ти беше лична резиденция. Ти и игумена ми налагахте послушания. Карахте ме да правя поклони до полунощ, да въртя броениците и да се отричам от свободната си воля.

— Синко, ама нали това е пътят към духовното съвършенство!

— Млък! — Срязва го бившият ученик. — Ти ще ми говориш за духовност! Духовност! Намерил се кой! А помниш ли как събираше мутрите на гуляи в манастира? Помниш ли, как ме караше да ходя пеш чак до града с раницата, за да ви купувам пиене? Алкохолът беше все отбрани марки, мезетата също! Като се напиехте, пеехте мръсни песни, а твоите апаши излизаха да гърмят в манастирския двор. По цели нощи не можех да мигна от гърмежите и от страх да не ви хрумне някоя гадост.

Ти — моят духовен наставник, който ме учеше на целомъдрие и нестяжание, влачеше с луксозната си лимузина жени — прилично облечени и забрадени курви! С тях мърсуваше по цели нощи в апартамента си! Колко безсънни нощи съм прекарал, борейки се с плътската страст, като чувах ония уруспии да стенат от удоволствие и ти да пръхтиш като кон! Толкова се молих за спасението на душата ти,

толкова исках да се обърнеш! Имаш ли нещо да кажеш?! — Епископът мълчеше, мократа му от пот брада бе прилепнала към гърдите.

— С игумена бяхте комбина. И той крадеше, пиеше и прахосваше манастирските пари. Но това не е всичко! Неколцината монаси в манастира ме смятаха за глупак и ме подиграваха за това, че спазвам поста, че си чета молитвите и правя поклоните, дето ми ги налагахте като послушание. Видях, че са отишли там, не за да служат на Бога, а за да не работят и да живеят по-леко. Но всичко това ти беше много добре известно. Трябваше да минат цели две години докато прогледна.

От дете бях възпитаван, да вярвам в Бога, да се моля, да ходя на литургия, да бъда послушен на свещениците, да изповядвам греховете си. Когато видях какви сте вие, дето се водите служители на Църквата, тогава се отвратих от всичко. Разбрах, че и вие, и целия свят служите на дявола. — Човекът с качулката направи пауза и погледна владиката с презрение:

— Не те ли беше поне малко срам?! — Вързаният не можа да измисли какво да отговори. Знаеше наизуст някои молитви и сега започна наум да призовава Бога с поглед вперен в тавана.

— Молиш се — иронично подхвърли сатанистът. — С какво ли ще ти помогне един Бог в Който не вярваш. Ние с теб, учителю, служим на един и същ — на дявола. Разликата е в това, че ти му служиш облечен в расо и лицемериш пред миряните, а аз се крия от хората и заедно с братята от ордена извършвам жертвоприношения. Преди около месец моят повелител ми разреши да те принеса в жертва. Може би вече не си му нужен. Дълго време трябваше да го моля и да чакам за това. — Косите на главата на владиката настръхната.

— Как?! Ти не можеш да постъпиш така с мен! Евсевий, синко, моля те! Развържи ме! Остави ме да си отида!

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че не се казвам Евсевий? Сега съм жрец трета степен, служител на Луцифер, упълномощен да принася човешки жертви. Наричай ме Саргон! — Епископът беше чувал за сатанински жертвоприношения. Затвори очи и си представи, как бившият му ученик се надвесва над него с нож в ръката, как забива острието право в сърцето му. При мисълта за това кръвта му се вледени, долната му челюст се разтрепера и от това прошарената му брада се разтреса от страх.

— Недей! Моля те! Имай милост!

— Крайно време е да отърва земята от един червей. Сигурен съм, че никой няма да заплаче за теб. — Владиката забеляза, че в полумрака се раздвижиха тъмни сенки — човешки фигури облечени в дълги до пода кафяви роби, забулени с островърхи качулки. Наредиха се в кръг около него.

— Повелителю, призоваваме твоето име! — Отекна под сводовете гласът на жреца. Епископът разбра, че кошмарът едва сега започва. Бившият Евсевий по настоящем Саргон продължи:

— Да напоим земята с кръвта му, за да дадем сили на злото!

— Неее! Недейте! Моля ви! Ще ви дам пари! Всичко което поискате! Моля ви! — Развика се епископът с всички сили.

— Не можеш ли поне да умреш като мъж, изрод нещастен!? — С презрение се обади един от наобиколилите го сатанисти.

— Ще ти сторя една последна милост преди да те пратя в ада. Тъкмо няма да мърдаш и да ни пречиш. Макар че щеше да ми бъде приятно да си буден. — Жрецът се обърна към другите.

— Сложете му упойка! — Един от силуетите приближи до вързания епископ. Изпод качулката с омраза го гледаха чифт тъмни очи. Усети докосването на хладни женски пръсти и леко бодване от инжекция. Упойката действаше бавно и той продължи да чува и да усеща какво става около него. До сетивата му достигаха заклинанията и загадъчните жестове на адептите от ордена.

Изведнъж сякаш светъл лъч прониза сърцето му. Съвестта му заговори и той започна дълбоко да съжالياва за всичко сторено. Сега се разкайваше за двуличието, за хората, които бе наранил, за онези, които бе отблъснал от вярата. Ако можеше да започне всичко отначало. Само ако можеше да получи още един шанс. Съзнанието му постепенно започна да се замъглява, залата бавно губеше очертанията си, сатанистите около него започнаха да се движат в кръг или поне така му се струваше. Опита се да извика с всички сили: „Съжالياвам! Прости ми! Дай ми още един шанс!“ Но от устата му излезе само шепот.

— Късно е, владико! Ти вече не си мой, ти си негов! Дотук беше! — Прочеди през зъби Саргон. Това бе последното нещо което епископът успя да чуе преди завинаги да изгуби съзнание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.